

Proloog

Kasper trok de la van zijn bureau open en haalde er zijn zwarte map met verzamelde artikelen uit.

Nadat hij de elastieken om de rechter boven- en onderhoek opzij had geschoven, sloeg hij hem open.

Hij bladerde erdoorheen en las hier en daar een paar van de koppen die hij al zo vaak gelezen had, dat hij ze kon dromen.

Het artikel uit de krant van vanochtend legde hij erbij.

Dat was het dan.

Nu was het afgelopen.

Hij hoefde niet meer bang te zijn.

Eindelijk, na bijna een jaar wachten, had de rechter uitspraak gedaan.

Vijf en zeven jaar!

Achttien zou hij al zijn, als de eerste vrijkwam.

Een eeuwigheid leek dat nog te duren.

Hij nam de artikelen uit de map, liet ze nog eens door zijn handen gaan en legde ze weer terug.

Over en uit.

Hij pakte het bovenste artikel en scheurde het doormidden.

En nog een keer en nog een keer, net zo lang totdat er alleen maar snippers van over waren.

Toen pakte hij het volgende.

Hij hoefde ze niet meer te bewaren, want het was voorbij...

1.

De trein kwam met een schok tot stilstand en Kasper verloor bijna zijn evenwicht. Hij bukte zich om de tas die tussen zijn voeten stond te pakken. Voetje voor voetje schuifelde hij met de rij mee naar buiten. Op het perron ademde hij diep de koele avondlucht in.

Het was warm en benauwd geweest in de trein. Onderweg waren er veel mensen bij gekomen en hij had de hele reis moeten staan. Normaal ging hij aan het eind van de zondagmiddag al terug, als hij een weekend bij mama was geweest, en dan was het een stuk minder druk, maar deze zondag waren ze met z'n allen uit geweest en was het later geworden.

Hé, liep daar Matthijs, zo'n dertig meter voor hem? Dat zou een meevaller zijn, want dan hoefde hij misschien niet te fietsen. Zijn broer had een brommer en wilde hem soms wel eens sleuren. Kasper verheugde zich al op een gemakkelijk ritje naar huis.

Hij versnelde zijn pas. Ja, het was Matthijs. Hij herkende het zwarte leren jack. Blijkbaar had zijn broer in dezelfde trein gezeten als hij.

Kasper liep nu achter een ouder echtpaar dat ieder een grote koffer op wieltjes achter zich aantrok. Net op het moment dat hij erlangs wilde, week de vrouw een stukje uit naar links, waardoor hij bijna over de koffer struikelde. Hij maakte een vreemde hinksprong om op de been te blijven en raakte in die beweging per ongeluk de koffer, die daardoor kantelde. Met een gillette draaide de vrouw zich om.

'Sorry,' mompelde Kasper.

'Kalm aan een beetje, jongen.' De man van het echtpaar draaide zich ook om. 'Haastige spoed is zelden goed.'

Snel zette Kasper de koffer weer overeind en rekte ondertussen zijn hals om Matthijs te kunnen zien.

Hij zag een jongen van een jaar of achttien op zijn broer afkomen. Beide jongens stonden even te praten en liepen toen samen verder. Kasper was hen tot op zo'n tien meter genaderd, toen de jongen Matthijs even bij zijn arm vastpakte en vervolgens op zijn schouder klopte. Met een heftige beweging trok Matthijs zich los.

'Hé Matthijs!' Kaspers stem schalde over het perron.

Met een ruk draaide Matthijs zich om.

'Schrok je?' vroeg Kasper.

'Wat doe jij hier?' vroeg Matthijs zonder Kaspers vraag te beantwoorden.

'Bij mama geweest. Wie was dat?' Kasper knikte met zijn hoofd in de richting van de jongen die was doorgelopen.

'Iemand die geld vroeg voor de bus.'

'Voor de bus? Waarom?'

'Zijn portemonnee was gestolen en nu wilde hij met de bus naar het centrum om aangifte te doen bij de politie.'

'Heb je hem wat gegeven?'

'Nee, natuurlijk niet.'

'Wat zielig!'

Matthijs haalde zijn schouders op. 'Waarschijnlijk liegt 'ie.'

'Waarom?'

'Gewoon, omdat hij geld nodig heeft. De een rolt je portemonnee, de ander vraagt het.'

'Kende je hem?'

'Nee, natuurlijk niet.'

'Nou, dat leek anders wel zo.'

'Schijn bedriegt,' zei Matthijs.

Samen liepen ze naar de stalling.

'Wil je me sleuren?' vroeg Kasper.

‘Oké dan. Waarom ben je eigenlijk zo laat?’ wilde Matthijs weten. ‘Je komt toch altijd eerder thuis wanneer je dáár bent geweest?’

‘We waren vandaag naar zee en de trein had ook nog vertraging.’

‘Weet ik. Ik zat er ook in.’

‘Waar kwam jij dan vandaan?’ vroeg Kasper.

‘Amsterdam.’

‘Wat deed je daar?’

‘Popfestival.’

‘Leuk?’

‘Doe toch niet zo irritant man, met al je gevraag. Je bent m’n vader niet.’

‘Pfff.’ Kasper deed er het zwijgen toe. Zijn broer was zo snel aangebrand de laatste tijd. Hij moest oppassen anders spoot Matthijs er zo nog zonder hem vandoor.

Hij haalde zijn fiets van het slot terwijl Matthijs zijn helm opzette.

Zijn broer startte de brommer en reed langzaam weg. Kasper sprong op zijn fiets en spurte hem achterna. Hij ging naast de brommer fietsen, legde zijn hand op Matthijs’ schouder en hield zijn benen stil. De wind suisde langs zijn wangen en door zijn haren. Genietend trok hij even zijn schouders op. Zo zou hij nog wel uren door willen rijden.

‘Ik zag jullie aankomen,’ zei hun vader, toen ze de achterdeur binnenstapten. ‘Jullie weten toch dat het gevaarlijk is om met een brommer een fietser te trekken?’

‘Matthijs reed echt niet hard, pap.’

‘Nee, maar ik vind het toch riskant.’

Kasper gooide zijn tas in een hoek.

‘Jullie zijn laat.’

‘De trein had vertraging.’
‘Leuk weekend gehad bij mama?’
Kasper knikte. ‘Het is altijd leuk bij mama.’
Matthijs snoof.
‘En jij?’ Hun vader wendde zich tot Matthijs. ‘Goeie muziek
gehoord?’
‘Ja.’
Kasper liep naar de koelkast en pakte de cola. Zijn vader ging
aan de keukentafel zitten. ‘Morgen heb je je introductie, hè?’
vroeg hij aan Kasper. ‘Heb je er zin in?’
‘Best wel.’
‘Vier jaar geleden ging Matthijs naar de brugklas en nu jij
alweer.’
‘Toen was mama nog hier.’ Kasper draaide de dop van de fles.
‘Moeten we het daar over hebben?’ Matthijs plofte neer aan
de keukentafel.
‘Moet ik toch zeker zelf weten. Mama...’
‘Baby!’
‘Lul.’ Kasper zei het zonder woede.
Zijn vader pakte hem even bij zijn arm en keek hem waar-
schuwend aan. ‘Denk jij even om je taal?’
Kasper draaide de dop van de colafles.
‘Hoelang is het nu al geleden dat jij bij mama geweest bent,
Mat?’ Vader pakte de krant die nog opgevouwen op de hoek
van de tafel lag.
Matthijs haalde zijn schouders op. ‘Geen idee.’
‘Wel meer dan een half jaar, zei mama.’ Kasper pakte een glas
uit de kast. ‘En ze vindt het heel erg.’
‘Bemoei jij je er niet mee.’ Matthijs schoof zijn stoel naar ach-
teren.
Kasper schonk een glas cola in. ‘Wil je ook?’ Hij hield de fles
omhoog.
‘Ja.’

Kasper pakte een tweede glas en schonk dat vol.
‘En daarvoor ging je ook al bijna nooit,’ zei hun vader. ‘Ik vind dat je binnenkort maar eens een keer met Kasper mee moet gaan.’
‘Nee, dat doe ik niet. Ze heeft nu die andere kinderen en Frank.’ Matthijs pakte de cola van Kasper aan, ging vervolgens de keuken uit en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.
Kasper nam een slok. Die andere kinderen dat waren Merel, hun driejarige halfzusje en de zevenjarige tweeling van Frank. Hun vader keek naar Kasper. ‘Pubers! En over niet al te lange tijd heb ik *twee* van die onmogelijke knullen in huis.’
‘Leuk hoor, érg leuk!’ Kasper dronk zijn glas in één teug leeg. ‘Ik ga naar boven.’
Zijn vader knipoogde naar hem. Hij vouwde de krant open en spreidde hem op de tafel uit. ‘Ik ben het hele weekend zo druk met de zaak geweest dat ik nog geen krant heb gezien.’
Kasper zette zijn lege glas op het aanrecht. ‘Welterusten pap.’
‘Welterusten,’ antwoordde zijn vader, zonder van de krant op te kijken.

2.

Met zijn handen om zijn handremmen geklemd, reed Kasper de fietsenkelder van zijn nieuwe school binnen. Een paar kinderen stoven hem voorbij en remden aan het eind van de helling zo hard dat ze slipten. Kasper zette zijn fiets in een van de standaards.

Hij kreeg een por tegen zijn arm. ‘Hé, brugpieper!’

Hij keek opzij. Naast hem stonden twee grote jongens.

Tot zijn opluchting liepen ze door.

Kasper ging de trap op naar boven die in een grote hal uitkwam. Hij snoof. Hij rook een mengeling van verf- en schoonmaakmiddelen.

Hij keek zoekend rond. Gek dat hij helemaal geen kinderen van zijn leeftijd zag. Hij bleef staan en haalde de brief die hij had gekregen uit zijn tas. Hier stond het: Kasper Kemmen, geplaatst in 1E, introductie in lokaal 55 om halfnegen.

Een felle schrik schoot door hem heen. Halfnegen. Hij had negen uur gedacht.

De wijzers van de grote klok die pal tegenover de ingang hing, wezen drie minuten voor negen aan. Waardeloos.

In een kamer met glazen wanden in de hoek van de grote hal zat een man met een enorme snor aan een computer te werken. Kasper klopte aan. De man keek op en wenkte Kasper naar binnen. ‘Jij bent zeker nieuw hier?’

‘Ja meneer.’

‘Weet je niet dat de nieuwe bruggers hier om halfnegen moesten zijn?’

‘Ja, maar ik dacht, ik dacht dat ik om negen uur moest beginnen.’

‘Een vergissing is snel gemaakt, zeg ik altijd maar. Weet je waar je moet zijn?’

‘In lokaal 55.’

‘Kom maar, dan loop ik met je mee.’

Samen beklommen ze de trap. Kasper voelde zich opgelaten. Wat een sukkel was hij toch.

Hij keek naar de man naast hem. Die lachte hem bemoedigend toe. ‘Zit er maar niet over in. Ik schrijf je niet op, hoor! Op je eerste dag al opgeschreven worden, is wel wat sneu, niet?’

Kasper knikte.

‘Hier is het.’ De man stopte en opende een deur. De kinderen zaten in een grote kring.

Kasper kreeg een duwtje in zijn rug.

‘Hier is nog een nieuwe leerling voor uw klas, mevrouw Gnossen. Hij dacht dat de introductie pas om negen uur begon.’ De stem klonk hard door het lokaal. Het werd opeens doodstil en iedereen staaarde naar hem. Kasper voelde dat hij rood werd.

‘Kom binnen.’ De lerares stak haar hand naar hem uit.

‘Nou sterkte ermee.’ De man gaf hem een klopje op zijn schouder voor hij verdween.

‘Jij moet Kasper zijn. Ik miste je al. Ik ben Lise. Pak maar gauw een stoel en schuif aan. We zijn bezig onszelf kort voor te stellen.’

Kasper pakte een stoel en ging naast Flori zitten. Die kende hij van de basisschool. Hij had haar altijd het leukste meisje van de klas gevonden.

Hij luisterde terwijl iedereen iets over zichzelf vertelde. De eerste speelde viool, de tweede hockeyde, de derde was dol op spuitjes en de vierde speelde mee in een musical en trad regelmatig ergens op.

Toen Kasper aan de beurt was, vertelde hij dat hij op judo zat

en van lezen en computeren hield.
De jongen die als laatste was, stotterde een beetje.
Er golfde gelach door de kring.
‘Ophouden.’ Lises stem klonk streng. ‘Ik wil niet dat iemand hier uitgelachen wordt. Iedereen hier heeft wel iets gekks, dat zie ik zo.’
‘Jij ook?’ vroeg een jongen.
‘Natuurlijk. Ik zei toch iedereen.’
Kasper keek Lise opmerkzaam aan. Wat was er gek aan haar? Misschien dat ze in haar linkeroor een hele rij oorbelletjes had.
‘Wat is er dan gek aan mij?’ vroeg de jongen.
‘Het feit dat je je veters niet hebt vastgeknoopt. Straks breek je je nek.’
‘Da’s vet stoer,’ riep iemand.
‘Precies.’ Lise keek de kring rond. ‘Wat de een gek vindt, vindt de ander vet stoer. Dus daarom respecteren we ieders ‘gekkigheden’. Oké?’
De klas lachte weer.
Toen de stotterende jongen uitgepraat was, stond Lise op. ‘Het volgende onderdeel is de speurtocht.’ Ze gaf iedereen een vel papier met opdrachten. ‘Kijk goed naar de groepsindeling.’
Kasper zag op het stencil dat hij bij Flori, Johnnie, en Felicia in de groep zat.
‘Leuk dat ik bij jou zit,’ zei Flori.
Kasper knikte.
‘Jullie gaan per groep om de beurt weg.’ Lise ging bij de deur staan. ‘Denk erom, er worden in alle klassen introductielessen gegeven, dus wel een beetje rustig graag. Om elf uur zijn jullie hier weer terug. De groep van Felicia eerst.’
Kasper zag een meisje met kort donker haar en de jongen die

had gevraagd wat er gek aan hem was, opstaan.
Johnnie stond in een oogwenk bij de deur. 'Kom nou!' riep hij naar de andere drie uit zijn groepje.
't Is geen wedstrijd hoor.' Lise deed de deur open.
'Zoek op de begane grond de man in het glazen hok en noteer zijn naam,' las Flori voor.
'Dat is Berend Botje, de conciërge,' wist Felicia.
'Berend Botje, hoe kom je daar nou bij?' vroeg Johnnie.
'Zo noemt mijn zus hem altijd. Hij heet eigenlijk Ben Bot, maar iedereen noemt hem Berend Botje.'
'Hij bracht me naar het lokaal,' zei Kasper.
'Wat een snor heeft hij hè?' Felicia grinnikte.
Johnnie kwam naast hem lopen. 'Heeft hij je op je lazer gegeven?'
'Nee.'
'Dat kan hij anders goed,' zei Felicia. 'Moet je mijn zus maar eens horen.'
'Nou, dan hebben we dus al het antwoord op de eerste vraag.' Flori schreef ijverig op haar stencil.
'Hebben jullie hier ook al een broer of een zus op school?' vroeg Felicia.
Johnnie en Flori schudden hun hoofd.
'Mijn broer zit in de vierde,' zei Kasper.
'Hoe heet hij?' Felicia nam de laatste drie treden in een sprong.
'Matthijs.'
'Kemmen?'
'Ja.'
'Hé, ben jij een broertje van Matthijs?'
'Ken je hem?'
'Ik niet, maar mijn zus wel. Die doet havo-4 voor de tweede keer.'
'Matthijs ook.'

‘Er zijn er hartstikke veel blijven zitten in de vierde,’ zei Felicia.

‘We moeten nu op ons rooster kijken en alle lokalen waar we les krijgen bezoeken.’ Johnnie tuurde op zijn blad.

‘En als we de lokalen gehad hebben, kunnen we in de kantine iets te drinken halen,’ vulde Kasper aan.

‘Laten we dan opschieten,’ zei Johnnie. ‘Ik heb dorst.’

Kasper was druk bezig de nummers van de lokalen waar hun klas les had te noteren. Met zijn vieren raceten ze langs de lokalen.

‘En nu naar de kantine,’ zei Johnnie, toen ze het laatste lokaal hadden gehad.

‘Dan moeten we naar boven.’ Felicia liep naar de trappen.

Bovengekomen zagen ze in de verte een paar klapdeuren met daarachter een grote ruimte.

‘Daar,’ wees Kasper.

In de kantine stond de radio aan. Overal zagen ze ronde tafels met rieten stoelen. Aan de muren hing tekenwerk in grote wissellijsten. Aan de kant stond een lange tafel met kranten en tijdschriften.

Bij het buffet konden de nieuwe bruggers gratis een flesje fris kiezen.

‘Omdat het vandaag jullie eerste schooldag is. De volgende keer moet je betalen.’ De kantinebeheerder wipte met snelle hand de doppen van de flesjes.

Zuigend aan hun rietje gingen ze aan een van de tafels zitten.

‘Ziet er hier best gaaf uit.’ Johnnie keek goedkeurend rond.

‘Ja, en je kunt ook snoep kopen.’ Felicia wees naar de grote snoepautomaat die in de hoek van de kantine stond. ‘Ik ga wat lekkers halen.’ Ze stond op. Even later kwam ze terug met een rol drop. ‘Hier.’ Uitnodigend stak Felicia de rol naar voren.

‘Ha Kas!’ klonk het opeens.

Kasper keek. Een eindje verderop stond Matthijs. Kasper stak zijn hand omhoog.
'Is dat je broer?' vroeg Felicia.
Kasper knikte.
'Weet je dat hij verliefd is op mijn zus?' Felicia stak een dropje in haar mond. 'Mijn zus vertelt mij alles. Heeft jouw broer het wel eens over Fiona?'
'Fiona?'
'Ja, mijn zus.'
'Nee.'
'Jammer. Hier.' Felicia hield hem de rol weer voor.
Kasper peuterde een tweede dropje uit het rolletje. 'Ik zal Matthijs er wel eens naar vragen.'
'Kom, we gaan verder.' Flori stootte hem aan.
Met z'n vieren bogen ze zich over het papier om de volgende opdracht te lezen.

3.

Kasper gaf een korte klopp op de deur van Matthijs' kamer en duwde hem meteen open. Zijn broer schrok zo heftig dat het bij hem ook een schrikreactie teweegbracht.

'Ik schrik me dood, gek.' Kasper ging naar binnen.

Matthijs sloeg haastig zijn dekbed, dat hij open had liggen, dicht. 'Kun je niet wachten tot ik 'ja' zeg,' viel hij uit.

Kasper kwam dichterbij. 'Je hebt zeker een slecht geweten. Gister op het station ook al. Wat heb je?'

'Niks.'

'Wel waar,' zei Kasper plagerig. 'Daar, onder je dekbed.' Hij maakte een beweging om het dekbed weg te trekken. 'Laat eens zien.'

'Nee!' Matthijs gaf hem een duw tegen zijn borst.

'Doe een beetje normaal!' Kasper gaf hem een duw terug.

'Doe jij normaal! Je hoeft toch niet overal je neus in te steken?'

'Dus er is wel iets,' merkte Kasper op, 'als ik mijn neus erin kan steken.' Hij stak zijn neus omhoog en snuffelde als een konijn.

'Malloot!' Matthijs lachte een beetje.

Daardoor aangemoedigd plofte Kasper op zijn knieën voor het bed neer en woelde met zijn hoofd het dekbed een stukje opzij.

'Laat dat.' Matthijs trok hem naar achteren.

Kasper draaide zich om en liet zich met een plof tegen zijn broer aanvallen zodat ze samen op de grond vielen.

'Kijken wie het sterkste is?' Kasper probeerde Matthijs' armen op de grond te duwen.

Ze vochten regelmatig een robbertje voor de lol en het was

Kaspers hartenwens om van Matthijs te winnen, maar tot nu toe was dat nog niet gelukt, ondanks het feit dat hij afgelopen zomer net de bruine band voor judo had gehaald en Matthijs na de groene gestopt was.

‘Dat win ik toch.’ Matthijs rolde om zodat Kasper onder kwam te liggen. ‘Wat had je nu, hè?’

Kasper deed verwoede pogingen om onder Matthijs vandaan te komen. Even leek het erop dat het lukte, maar Matthijs slaagde er op het nippertje in zijn armen tegen de grond te drukken.

‘Zeg genade,’ hijgde hij.

‘Nooit.’

‘O nee? Weet je het zeker? Oké, dan sterf je de kieteldood.’ Matthijs ging bovenop hem zitten en klemde hem met beide knieën vast.

‘Nee!’ gilte Kasper.

De kieteldood was iets dat Matthijs een aantal jaren geleden bedacht had, als hij vond dat zijn broertje lastig was en straf verdiende. Dan kietelde hij Kasper net zolang, totdat die geen adem meer over had.

Kasper kronkelde om los te komen, maar Matthijs hield hem meedogenloos vast.

‘Genade dan, of anders...’ Matthijs maakte een dreigende beweging met zijn linkerhand.

‘Oké dan, genade, genade!!’

Meteen liet Matthijs hem los.

Kasper draaide zich op zijn buik en keek naar zijn broer die op het bed was gaan zitten. ‘Wacht maar, over een poosje kan ik jou hebben.’

Matthijs grinnikte. ‘Dat zou je wel willen hè? Hoe was het op school?’

‘Best leuk.’

‘Wie is je mentor?’

‘Lise.’

‘Kon minder.’

‘Het zusje van Fiona zit ook bij mij in de klas.’ Kasper keek Matthijs oplettend aan.

‘Wat zit je nou naar me te kijken?’

‘Volgens mij vind je Fiona wel leuk.’ Hij zag dat zijn broer een beetje rood geworden was.

‘Nou en?’

‘Matthijs is verliefd, Matthijs is verliefd, Matthijs is verliefd!’ zong Kasper. Hij kwam overeind en sprong op en neer. Daarna plofte hij op het bed neer naast zijn broer.

‘Kijk uit sukkel!’ Matthijs gaf hem een woedende por. ‘Ga van mijn bed af!’

Kasper veerde geschrokken overeind. Wat had Matthijs toch steeds? Net toen hij hier binnenkwam al en nu weer.

‘Hoepel nou maar gauw op.’ Matthijs liep naar zijn bureau en zette de computer aan.

Kasper bleef staan en staarde naar het bed. Wat verborg zijn broer daar? Hij was opeens razend nieuwsgierig.

‘Sta je er nu nog? Wegwezen zei ik toch.’

‘Rustig maar, ik ga al.’ Kasper slenterde naar de deur. ‘Je bent zeker steeds zo chagrijnig omdat je haar niet kan krijgen!’ vuurde hij zijn laatste schot af, voordat hij de deur met een knal achter zich dichtsloeg.